

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.098 van 5 november 2003
in de zaak A. 124.899/XIV-11.131.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. MAENAUT,
 kantoor houdende te 1082 BRUSSEL,
 de Selliers de Moranvilleaan 84

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op XXX en van XXX nationaliteit, op 2 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 juni 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 17 september 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij en gehoord de opmerkingen van Advocaat P. ROBERT die, loco Advocaat J. MAENAUT, verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België voor de tweede keer binnen op 4 mei 2000 en verklaart zich vluchteling op 4 juni 2002.

1.2. Op 10 juni 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 3 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een XXX staatsburger van R. origine, vroeg op 7 juli 2000 voor de eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal nam een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 29 oktober 2001. Na deze negatieve beslissing keerde u terug naar XXX. Op 4 juni 2002 vroeg u voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische overheid. Ter staving van uw asielrelaas haalde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken volgende feiten aan. Bij de arbeidsbemiddeling werd een 'r' op uw fiche gezet, hetgeen betekent dat u R. bent en waardoor u nooit werk kreeg van de sociale arbeidsbemiddeling. U kon nooit legaal werk krijgen omwille van uw afkomst, waardoor u geen recht had op sociale steun. Ook werd u vaak beledigd. Blanke jongeren vormen skinhead-groepen die R. aanvallen op straat. Bij uw terugkeer naar XXX, na uw eerste asielaanvraag, werd u aan de XXX grens tegengehouden door de politie. De politie nam u mee voor verhoor, ze wilden weten waarom u asiel had aangevraagd en welke redenen u daarvoor had aangebracht. Ook moest u een boete van € 800 betalen. Nadat u de boete betaalde werd u vrijgelaten. Daarna keerde u terug naar uw moeder.

U wilde u bij de arbeidsbemiddeling inschrijven als werkzoekende, maar ze wilden niets met u te maken hebben. Ook had u opnieuw geen recht op een sociale uitkering. U besloot terug te keren naar België, waar u op 4 juni 2002 opnieuw asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Met betrekking tot de door u aangehaalde problemen tot staving van uw asielaanvraag (de politie hield u tegen aan de grens na uw terugkeer uit België en gebood u een boete te betalen waarna u werd vrijgelaten, u werd beledigd omwille van uw origine, blanke jongeren vormen skinheadgroepen die R. aanvallen, u vond geen werk en u had geen recht op een sociale uitkering) dient opgemerkt te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een daadwerkelijke vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten (identiteitskaart en paspoort) kunnen deze beslissing niet wijzigen, aangezien ze enkel uw identiteit bevestigen, waaraan niet wordt getwijfeld.

Ik acht het, in huidige omstandigheden, niet noodzakelijk om u te horen op het Commissariaat-generaal, aangezien uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds duidelijk blijkt dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.
(...).”.

2. Overwegende dat verzoeker een enig middel afleidt uit “de schending van artikel 52, § 2, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag van 1951, en van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen.”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zonder enige verantwoording, zijn asielaanvraag heeft ingediend na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht werkdagen, zodat zijn tweede asielaanvraag in hoofddeorde onontvankelijk is; dat in ondergeschikte orde de argumenten die verzoeker aanvoert om te worden erkend als vluchteling vreemd zijn aan de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, omdat de problemen die hij aanhaalt ter staving van zijn asielaanvraag hoofdzakelijk een economisch en sociaal karakter hebben; dat verzoeker in dit verband doet gelden dat de politie hem tegenhield aan de grens na zijn terugkeer uit België en hem gebood een boete te betalen, waarna hij werd vrijgelaten; dat hij daaraan toevoegt dat hij werd beledigd door de plaatselijke bevolking omwille van zijn R.-origine, dat enkele jongeren skinheadgroepen vormen die de R.-bevolking aanvallen en dat hij geen werk vindt en geen recht heeft op een sociale uitkering;

Overwegende dat verzoeker de beledigingen niet concretiseert en vaag en algemeen blijft; dat het niet vinden van werk niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie omdat verzoeker niet aanvoert dat er een causaal verband bestaat tussen zijn origine en het niet vinden van werk gedurende jaren; dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat de problemen die verzoeker aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een daadwerkelijke vorm van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd; dat de Commissaris-generaal vervolgens terecht besluit dat “Gelet op bovenstaande vaststellingen (...) bijgevolg niet (kan) besloten worden tot

het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie”; dat ten slotte uit het antwoord van verzoeker op vraag 36 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij de laatste twee jaar geen beroepsactiviteit heeft uitgeoefend, hoewel hij in het bezit is van een diploma van het lager middelbaar onderwijs, wat blijkt uit het antwoord op vraag 37 van hetzelfde verslag; dat uit het antwoord op vraag 39 blijkt dat verzoeker als asielland België verkiest “omdat (zijn) zus hier verblijft”; dat dit motief vreemd is aan de Vluchtelingenconventie; dat bijgevolg de bestreden beslissing gedragen wordt door deugdelijke en pertinente motieven die draagkrachtig zijn; dat het enig middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.